

כ

הרבה פחות נאים, (את הלולבים שבהרים הללו מצאו ג"כ בגלל שמיטה כשהיפשו בשנת תש"מ ומצאו את העצים הללו והיפשו בטאבו מי הבעלים של השטח, ומצאו שחוא שיך לאנגלים (הנציב העליון).

ההידור באינו נעבד ובאינו סחורה קדם להידור של יופי המצוה, שההידור בלולבים שנשמר בהם עשיית רצון השם בלי שום צד היתר, והו ההידור הגדול, וכל זה היה אחרי התעסקות גדולה וטירחה והוצאה מרובה של בירור ההלכה והמציאות והממון והזמן לבדוק ולברור, ואחרי שכבר הכינו והשיגו את הלולבים המהודרים שגם הם היו ללא חשש.

והדברים הללו חזרו ונשנו בהרבה הודמנויות.

להתרחק מן המחלוקת

בנושא של ויתור, הוה עובדא באחד שהיה לו איזה סכסוך עם חבירו, ואמרו לו הרי כדי לא לעבור על לאו צריך לתת את כל ממנו, ובשלא הבין מה רוצים ממנו, היכן יש כאן לאו, אמרו לו הרי מחלוקת זה ג"כ לאו.

והיו אומרים בשם החזו"א בכל איסור מחלוקת, שעל הצד שאינו צודק במחלוקת אין איסור מחלוקת כי הוא סתם עבריין, כל איסור מחלוקת נאמר על הצד שצודק, שמחויב לעשות כל טעדי כדי להמנע מן המחלוקת.

עוד אמרו שאם היה מצוה של מחלוקת איני יודע איך הייתי יכול לקיים.

וכמו שאמרו חז"ל למי נושא עון למי שעובר על פשע, והיה רגיל לומר שמן הויתור רק מרויחים, כי מי שמוותר נותנים לו מן השמים יותר.

וכך הרגילו תמיד לוותר ולוותר, והיו מעשים שבכל יום שהורו להועיל דוקא למי ששונא אותך והדבר נוגע בכל יום.

כולם יודעים את הבקשה ללמוד ולהתפלל, וכמו שנתבאר שהמתים יודעים, וזו הודמנות לעלות.

המקום ינחמנו כולנו בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ויזכנו לעשות נחת רוח לפניו בכל הענינים.